

ECHO

Kruciáty oslobodenia človeka

Ročník III.

Číslo 14

Vyšlo 1. marca 2012

Na úvod

Môj vzor...

Okrem svätého apoštola Pavla a blahoslaveného pápeža Jána Pavla II. je pre mňa veľkým vzorom Boží služobník otec Franciszek Blachnicki.

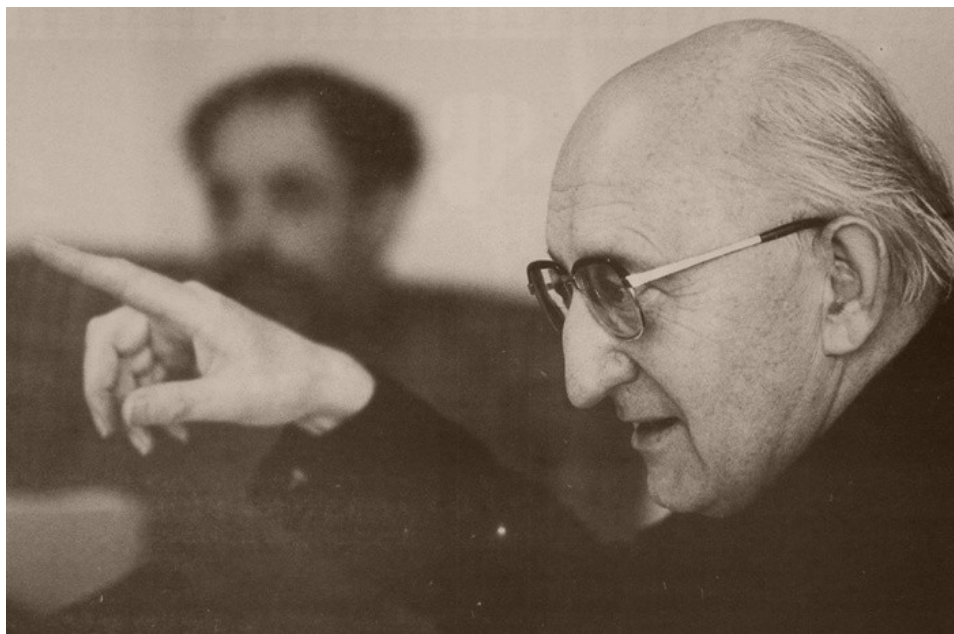
V čom je pre mňa vzorom? Mal osobný vzťah s Ježišom a k tomu viedol aj ostatných. Všetka tá evanjelizácia, liturgia, diakonia v spoločenstve, to všetko viedlo k tomu, aby ľudia mali osobný vzťah s Kristom a aby na tomto základe bola postavená ich viera.

Aké veľké bolo jeho nadšenie pre ohlasovanie evanjelia, liturgiu a cirkev.

Zapálený evanjelizátor. Milovník liturgie. Budovateľ Cirkvi. Mal ekumenické čítanie. Bol bojovníkom v zápase o dôstojnosť a slobodu človeka. Svoju vieru bral vážne, bol v nej dôsledný a odvážny. Nepýtal sa, či je to možné, ale či je to potrebné. Úžasny vzor. Aj na neho platia slová apoštola Pavla: „*Nasledujte ma tak, ako ja nasledujem Krista.*“

Pri pohľade na jeho osobu, život a dielo si uvedomujem, aké veľké mám medzery. Aký som slabý. Ale túžim byť ako on. Ctihodný Boží sluha otec Franciszek, prihováraj sa za mňa. Aby som to aj ja dokázal.

O. Jozef Heske

Boží služobník otec Franciszek Blachnicki. Jeho túžba vychovávať zreľých kresťanov sa naplno prejavila v založení a činnosti Hnutia Svetlo – Život.

Životopis zakladateľa HSŽ a KOČ

O. Franciszek Blachnicki, apoštol nového človeka

Poľský kňaz o. Franciszek Blachnicki, apoštol nového človeka a zakladateľ Hnutia Svetlo – Život (HSŽ), pracoval po celý svoj život v prospech duchovnej obnovy Cirkvi. Prispel k tomu, aby dokumenty Druhého Vatikánskeho koncilu (DVK) boli premietnuté do praktického života Cirkvi a kresťanov. Preto je potrebné aj u nás na Slovensku skúmať a poznať jeho život a dielo. Každý z nás by mal poznať tohto kňaza, ktorý verne a dôsledne žil svoju vieru.

DVK mal veľký vplyv na myslenie a kňazské pôsobenie o. Franciszka Blachnického. Koncilové i pokoncilové dokumenty premietol do života HSŽ a kardinál Wojtyła o ňom povedal, že je to pretlmočený koncilový jazyk do pastoračnej praxe. Podľa kardinála Karola Wojtyły je Hnutie Svetlo – Život „*ekleziológiou koncilu premenenou na jazyk istého hnutia a činnosti a dôležitým darom pre Cirkev*“. O. Blachnicki budoval koncilový model spoločenstva živej Cirkvi. Náuku koncilu si nielen prisvojil, ale ju aj sformoval a vložil do konkrétneho pastoračného života. Povzbudzoval kresťanov, aby neboli izolovanou komunitou, ale spoločenstvom postaveným do spoločnosti. Preto Cirkev má byť svetlom sveta a soľou zeme.

Každá udalosť v živote o. Franciszka mala veľký význam v jeho živote a práci pre dielo obnovy Cirkvi. Jeho detstvo, mladosť, štúdium, vedecká práca a pôsobenie v HSŽ vplývalo na obnovu Cirkvi. Medzi jednotlivými etapami života o. Blachnického, jeho prácou v hnutí a dejinami i vzrastom hnutia môžeme vidieť úzku spojitosť. Kňaz Franciszek slúžil ako Boží nástroj pre obnovu Cirkvi podľa koncilovej vízie Cirkvi ako spoločenstva. Pozrime sa teda na to, ako jeho jednotlivé životné úseky do seba zapadajú v duchu myšlienky obnovy Cirkvi podľa DVK.

Detstvo a mladosť

Franciszek Blachnicki sa narodil 24. marca 1921 v mnohohodnej rodine v Rybníku. Rodičia Jozef a Mária r. Millerová sa snažili deťom vstúpiť do kresťanskej hodnoty. Otec Jozef Blachnicki bol priateľským, pracovitým, temperamentným a zdvorilým človekom, ktorý týmito charakterovými črtami vplýval na syna Franciszka. Bol veľmi aktívny vo výchove detí, ktorých mal deväť (tri zomreli v skorom detstve). Matka Mária bola pracovitou ženou, ktorá veľmi dbala o svoju rodinu. Franciszek tak vyrastal ako dynamické a iniciatívne dieťa, ktoré malo v sebe prirodzené vodcovské vlastnosti.

Navštevoval gymnázium v Tarnowskich Górach, kde r. 1938 zmaturoval. Ako stredoškolač sa aktívne zapájal do skautingu, v ktorom sa naučil mať úctu k životným hodnotám a rôznym výchovným metódam. Princípmi skautingu boli rytierska služba voči iným, malá formačná skupina, iniciatíva, vnímanie symbolov a kontakt s prírodou. Tieto princípy neskôr použil aj vo formačnom programe HSŽ.

Obdobie služby v armáde a samotná druhá svetová vojna ho upevnili v presvedčení pracovať na výchove človeka. Počas vojny sa mu človek ukázal ako zmanipulovaná osoba, ktorá žije v klamstve, a preto takúto osobu je potrebné zmeniť na slobodnú osobu. Tieto spomienky z vojny zdôraznil neskôr v pedagogike nového človeka vypracovanej v HSŽ. Franciszek sa počas nemeckej okupácie dostal aj do katovického väzenia, ktoré bolo trestom za sprisahanie. V marci 1942 bol odsúdený na trest smrti, no po piatich mesiacoch čakania bol omilostený a trest smrti bol zmenený na 10 rokov väzenia. 17. júna 1942 bol Franciszek obdarený milosťou hlbokého obrátenia a osobnej viery. Na tento dar odpovedal rozhodnutím pre život a službu v kňazstve.

Životopis zakladateľa HSŽ a KOČ

Sám otec Franciszek o tom píše: „Tu, ako dvojaký odsúdenec, odsúdený ľuďmi na smrť štátim a sebou samým odsúdený na večnú smrť – bol som omilostený dekrétom milosrdenstva všemohúceho Boha. Sediac na stoličke v kútiku svojej cely a čítajúc knižku som pri jednej vete čosi zažil: akoby v mojej duši ktosi obnovil elektrický kontakt, takže ju zalialo svetlo. Toto svetlo som odrazu spoznal a nazval som ho po mene, keď som vstal a začal chodiť po cele opakujúc v duši: ‚Verím, verím!‘ To svetlo v mojej duši od tohto okamihu ani na moment neprestalo svietiť, neprestalo ma ani na chvíľu usmerňovať, obracajúc celý môj život k Bohu.“

Táto prvá významná udalosť v jeho živote ho silno ovplyvnila. Neskôr o tom píše vo svojom testamente: „Dnes, na 44. výročie najvýznamnejšieho dňa môjho života, dňa môjho narodenia v cele smrti na oddelení B I. katovického väzenia, chcem na slávu Boha Otca i Syna i Ducha Svätého s vďačnosťou vyznať, že popri množstve iných darov som vo svojom živote dostal štyri neobyčajné milosti, ktoré sú – podľa môjho súčasného poznania – najväčšie... Prvým darom je viera, ktorú som dostal ako novú, nadprirodzenú skutočnosť v jedinom okamihu toho pamätného dňa – ako úplne nové, nie ľudskou mocou zapálené svetlo, ktoré svieti aj vtedy, keď ešte nedopadá na žiaden predmet a ticho, nehybne ako hviezda svieti v temnotách, pričom samo je ešte tmou.“

Táto skutočnosť viery je nepretržite celých 44 rokov prameňom dynamiky môjho života a je vo mne ‚prameňom vody prúdiacej k večnému životu‘. V tom období som nikdy nemal pochybnosti v oblasti viery a nikdy som nemal iné ciele, snahy a záujmy okrem tých, ktoré vyplývali z viery a viedli k Otcovi skrže Syna v Duchu Svätom pri uskutočňovaní veľkého plánu spásy. Všetky rozhodnutia som prijímal na základe viery.

Vieru som pritom vždy chápal ako osobné rozhodnutie darovať sa a moje zaangažovanie bolo aspoň v rovine úmyslu úplné. Zároveň ma vždy sprevádzalo a sprevádza vedomie, že moja služba viery nie je čistá, že je v mojom vnútri presiaknutá pýchou, sebaláskou, túžbou byť a mať pre seba. V podstate som ešte nikdy neurobil skutok, ktorý by bol v Božích očiach čistý, ktorý by bol prejavom nezištnej lásky. Ale vždy som si túto nedokonalosť uvedomoval a túžil som po vnútornom očistení. Trvalo mi dosť dlho, kým som spoznal, že dokonca aj táto túžba po očistení nie je čistá a vyžaduje očistenie. Vždy som však prahol po láske a aj toto bolo ovocím viery, ktorá sa dynamicky rozvíjala k svojmu naplneniu, k láske.

Celých štyridsaťštyri rokov môjho života bolo jedným volaním, výkrikom túžby po láske, po očistení. Mnohokrát to bolo hlasné volanie uprostred slz, bol to nárek duše ustatej z otročenia vlastnému ‚ja‘. Ono ‚žiznim‘, ktoré trvá a je stále silnejšie, je veľkou milosťou pre môj život vyplývajúcou z daru viery. Nevieť, kedy Pán moju túžbu naplní – či tu na zemi alebo až po smrti. Nech sa stane jeho vôľ! Ale ‚návrät lásky‘ príde, to je isté. Lebo Duch nemôže vzbudzovať túžby, ktoré by nechcel naplniť. Všetky moje vnútorné problémy uplynulých štyridsiaticich štyroch rokov boli ovplyvnené vierou. Boli to etapy na ceste viery.“

Mladý Blachnicki počas druhej svetovej vojny prežil aj 14-mesačné väzenie v koncentračnom tábore v Osvienčime. A mesiac strávil v cele, kde bol uväznený aj svätý Maximilián Kolbe. Táto dráma taktiež ovplyvnila jeho ďalší život na kňazskej ceste.

Kňazstvo

Po skončení vojny vstupuje mladý Franciszek do kňazského seminára v Krakowe, kde na sebe naplno pracuje.

Životopis zakladateľa HSŽ a KOČ

Už vtedy mal záujem o liturgiu. Aj učebné predmety si vyberal tak, aby boli spojené so životom. Študoval na teologickej fakulte Jagelonskej univerzity, ktorú ukončil obhajobou magisterskej práce na tému: Istota swietosci. Studium religijno-filozoficzne na tle powiesci W. Grabskiego: W cieniu kolegiaty.

Kňazom sa stáva 25. júna 1950 a už v prvých rokoch pastorácie nadobúda presvedčenie, že okolo neho sú ľudia s formálnym a povrchným kresťanským životom. Táto skutočnosť mu ukáže nutnosť pastorácie podľa formačného modelu malých skupín. Od začiatku pastorácie preto pracuje na formácii malých skupín. Sú to rôzne spoločenstvá miništrantov, mládeže a iných ľudí, ktorým ponúka náboženskú literatúru, organizuje pre nich podujatia a duchovné obnovy. Jeho zmysel pre liturgiu sa prejavuje aj tak, že v prvej farnosti Tychy, v mládežníckej miestnosti, slávi svätú omšu pri oltári „tvárou“ k ľuďom.

O premene svojho kňazstva otec Franciszek hovorí: *„Uvedomil som si, na čom bol založená osudná chyba prvých desiatich rokov môjho kňazstva. Bod ťarchy práce ležal na rozvoji subjektívnych myšlienok, záľub a schopností – a nie v smere čoraz hlbšieho zážitku objektívneho obsahu sviatosti kňazstva. Aký strašný bol pohľad z vnútra na moje kňazské funkcie! Svätá omša, breviár, kázne, spovede, apoštolát! Akási hrozná bezmocnosť zahľadla nad tým všetkým, naprázdno som sa snažil a usiloval dať týmto funkciám akúsi vnútornú hodnotu. Lebo to ja som chcel stvoriť tú hodnotu, aby som ju mal a prežíval pre seba. To, čo sa teraz vo mne deje, možno tiež nazvať objavovaním, a to objavením svojho kňazstva.“*

O. Blachnicki aj počas svojej kňazskej služby duchovne rástol. Ako kňaz odvážne slúžil v rokoch 1954 – 1956 v období komunistického režimu tým, že

sa zúčastňoval na tajných prácach v kúrii katowickej diecézy, keď biskupi boli nútení byť mimo svojho biskupstva.

Túžba o. Blachnického vychovávať zrelých kresťanov sa naplno prejavila v založení a činnosti hnutia.

Hnutie Svetlo – Život

Na začiatku 50. rokov 20. storočia započal o. Blachnicki prácu s miništrantmi cez Oázu Božích detí, kde si svoje miesto našla aj preventívna výchovná metóda svätého Jána Bosca. V rokoch 1955 – 1956 pôsobil v Nepokalanowie, čo mu umožnilo prehĺbiť si mariánsku duchovnosť, ktorá bola tiež základom formácie v HSŽ. Inšpirátorom mariánskej duchovnosti mu bol svätý Maximilám Kolbe.

V tomto období zakladá a vedie Kruciátu striezlivosti, odkrývajúcu problém alkoholizmu, ktorá sa stala základom neskoršej Kruciáty oslobodenia človeka. Kruciáta (teda križová výprava) oslobodenia človeka vznikla r. 1979 pri návšteve pápeža Jána Pavla II. v Poľsku ako odpoveď na jeho apel chrániť dôstojnosť človeka. Pre kruciátu vydával dvojtyždenník „Nepoškrvnená zvíťazí“. V marci 1961 bol pre činnosť v kruciáte uväznený, čo prežíval ako obdobie svojich duchovných cvičení.

V r. 1963 viedol po prvý raz Oázu Nepoškrvnenej pre dievčatá, v r. 1965 kňazské rekolekcie a v r. 1967 viedol Oázu nového života pre mužskú mládež. V r. 1968 vovádza do hnutia symbol Svetlo – Život v podobe križa z gréckych písmen (ΦΩΣ + ΖΩΗ, čo prečítame ako FOS + ZOE).

Neskôr sa o. Franciszek utvrdzoval v myšlienke živej Cirkvi a objavoval katechumenát ako starokresťanskú metódu iniciácie. Dňa 11. júna 1973 bola socha Nepoškrvnenej Panny Márie požehnaná kardinálom Wojtylom, čo pre Hnutie živej Cirkvi znamenalo konštitutívny akt, teda vlastné založenie.

Životopis zakladateľa HSŽ a KOČ

Celé dielo Oázy a hnutia bolo zverené Panne Márii, Matke Cirkvi.

V dňoch 28. – 29. februára 1976 zorganizoval I. Národnú Kongregáciu zodpovedných hnutia, ktorá mala za cieľ prehĺbiť vedomie charizmy hnutia a zmeniť názov na Hnutie Svetlo – Život. Odvtedy sa Kongregácia zodpovedných hnutia koná každý rok a jej zámerom je utvrdiť sa v jednote a poslaní Oázy v súčasných podmienkach.

Adhortácia Pavla VI. Evangelii nuntiandi o ohlasovaní evanjelia pomáha r. 1975 Blachnickému zdôrazniť hlbší evanjelizačný charakter HSŽ a v spolupráci s inými hnutiami vovádza do života nový program formácie a dáva dôraz na osobnú i spoločnú evanjelizáciu. O. Franciszek r. 1980 počítal s animátormi HSŽ, o ktorých mohol oprieť plán veľkej evanjelizácie Ad Christum Redemptorem s pomocou filmu Evanjelium podľa Lukáša. Inšpirátorom mu bol Svätý Otec Ján Pavol II., ktorý napísal prvú encykliku Redemptor Hominis. Aj encyklika Dives in misericordia pomohla o. Franciszkovi založiť v hnutí diakoniu milosrdenstva, aby bola evanjelizácia aj plodná a dôveryhodná.

O. Blachnicki založil Spoločenstvo Nepoškvrnenej Matky Cirkvi – sekulárny inštitút uznanej cirkevnej vrchnosťou na základe diecézneho práva. Združuje okolo 70 osôb, ktorí žijú evanjelióvymi radami a svoju apoštolskú úlohu spájajú s oázovým hnutím. Podľa Blachnického je Spoločenstvo Nepoškvrnenej Matky Cirkvi duchovným dedičom, ktorému odovzdal duchovné bohatstvo. Toto spoločenstvo spomína aj vo svojom testamente:

„Tretím darom je Spoločenstvo Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi! Je to taký veľký dar, že by som ho z pohľadu významu pre môj život postavil na úroveň predchádzajúceho – Hnutia Svetlo – Život. Napokon, jeden od druhého nemožno oddeliť.

Vznik a rozvoj tohto spoločenstva, život v neustálom dialógu s ním, opora, ktorú som nachádzal v jeho službe (diakonii), je fascinujúcim dobrodružstvom môjho života. Začalo sa takmer súčasne s cestou môjho kňazstva. Je akoby cestou Márie, Pánovej Služobnice, po boku Krista-Kňaza. Bolo by opovržlivosťou povedať, že Spoločenstvo Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi je ‚mojím dielom‘. Ved’ z môjho pohľadu som urobil všetko, aby som ho zničil. Jeho vytrvalá existencia napriek mojim charakterovým vadám a chybám, ktoré ho mohli zmariť, je zrejším dôkazom, že je to dielo Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi, dielo zapísané v Božích plánoch.

Ale aj mne sa cez toto spoločenstvo dostalo milosti, pomoci, podpory, potechy a radosti! Je to príbeh sám o sebe, o ktorom by sa dali napísať knihy! Bez existencie Spoločenstva Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi by nemohlo vzniknúť Hnutie Svetlo – Život. Za toto dielo osobitne vďačím Nepoškvrnenej, Matke Cirkvi! Je to jej osobitný dar pre môj život! Spoločenstvo ma sprevádzalo na životnej ceste ako anjel strážny! Do jeho rúk odovzdávam testament svojho života.“

Pobyt v zahraničí

Po ohlásení výnimočného stavu v Poľsku v r. 1981, keď bol otec Blachnicki práve prítomný na konferencii v Ríme, zotrvá v zahraničí a prichádza do nemeckého Carlsbergu. Ináč by bol doma pre svoju pastoračnú činnosť uväznený. V tomto meste pôsobí poľské duchovné centrum Marianum, ktoré slúži Poliakom žijúcim v Nemecku. Práve tam zakladá Medzinárodné centrum evanjelizácie Svetlo – Život. Celý život o. Blachnického až do jeho smrti je naplnený myšlienkou „Pravda – Kríž – Oslobodenie“, ktorá vyústila do založenia Kresťanskej služby oslobodenia národov. Jej úlohou bolo prinášať duchovnú a morálnu pomoc národom ztročeným komunizmom.

Blachnického dielo, v živote a činnosti, je stále inšpirované učením pápeža Jána Pavla II. a zásadou Svetlo – Život v HSŽ.

17. júna 1986, v deň 44. výročia svojho duchovného zrodzenia v cele smrti katovického väzenia, napísal svoj duchovný testament, v ktorom okrem iného hovorí aj o štyroch neobyčajných daroch: dare viery, dare vízie živej Cirkvi, dare Spoločenstva Nepoškvrnenej Matky Cirkvi, a dare učiniť zo seba nezištný dar.

V Carlsbergu zakladá o. Franciszek Školu animátorov HSŽ a Štúdium sociálneho oslobodenia. Tu boli v rokoch 1983 – 1985 uskutočnené dve série ročnej školy animátorov.

V závere jeho života má svoje miesto etapa zomierania, ktorú nazýva školou poslušnosti Bohu. Pre neho je to etapa obrátenia lásky, lebo jej podmienkou je smrť starého človeka. Pred smrťou píše: „Svetlo – to je tajomstvo kríža. Život – to je účasť na kríži.“ Zakladateľ HSŽ kňaz Franciszek Blachnicki zomrel 27. februára 1987 odovzdajúc svoj život za Cirkev a jej obnovu.

Vo svojom testamente píše: „Ak by som chcel a mal niečo odovzdať ako dedičstvo vo svojom duchovnom testamente, tak je to práve tento dar – charizma Svetlo – Život. Pochopenie, zamilovanie a vernosť tejto charizme. Zdá sa mi totiž, že ešte stále je málo tých, vrátane Poľska, ktorí už dostali milosť pochopiť význam tejto charizmy pre obnovu tváre Cirkvi – Kristovej nevesty, nového Jeruzalema zostupujúceho z neba na zem. Keby mi Pán dovolil ešte žiť a pracovať, chcel by som len jedno: aby som v súčasnom svete mohol účinnejšie a plodnejšie ukazovať krásu a veľkosť tajomstva Cirkvi – sviatosti, čiže znaku a nástroja jednoty všetkých ľudí.“

O. Blachnicki je duchovným otcom Hnutia Svetlo – Život a spoločnosti opretej o evanjeliové rady Spoločenstva Nepoškvrnenej Matky Cirkvi.

Dňa 9. decembra 1995 v Katowiciach sa začala diecézna etapa beatifikačného procesu a dňa 31. januára 2002 boli odovzdané procesné dokumenty vo Vatikáne. Jeho telesné pozostatky boli prevezené z Carlsbergu a sú uložené v dolnom kostole v Krościenku, v centre HSŽ.

Spracoval ThDr. Jozef Heske, PhD.

Rozhovor

Formovala ma fascinácia Franciszkom Blachnickým

Prinášame vám prvú časť rozhovoru s novým generálnym moderátorom hnutia kňazom Adamom Wodarczykom.

● Otec Adam, aké to je, keď sa historik, postulátor v beatifikačnom procese, stane generálnym moderátorom hnutia? Znamená to, že dejiny, o ktorých sa hovorí, že sú učiteľkou života, môžu inšpirovať k prijímaniu nových výziev?

Poznanie histórie umožňuje lepšie pochopiť súčasnosť, v ktorej človek žije, a pomáha plánovať to, čo chce zrealizovať v budúcnosti. V mojom osobnom prípade je toto poznanie dejín najmä poznaním života otca Franciszka Blachnického a jeho vízie Cirkvi. Skúšame sa učiť od zakladateľa čítať podstatu misie Cirkvi. Jeho postoj nás učí dynamicky sa otvárať na pôsobenie Ducha Svätého, čítať znamenia čias a dosiahnuť to, čo je výzvou v danom momente, čo je potrebné urobiť pre dobro Cirkvi. Učí nás, ako sa „predať“ a nepozerať sa na iných vo vykonávaní apoštolátu.

● Podľa štatistického inštitútu Katolíckej cirkvi v Poľsku zastrejuje HSŽ 80 000 osôb. Aké priority a úlohy by mala prijať táto armáda ľudí?

Je to najmä evanjelizácia, a to viacrozmerná. Napríklad evanjelizácia v rodine by sa mala vykonávať členmi Domácej cirkvi, kde partneri ako rodičia

Rozhovor

plnia funkciu evanjelizátorov svojich detí, ako manželia seba navzájom a ako celá rodina evanjelizujú iné rodiny. Takáto evanjelizácia prináša umocnenie viery tých, ktorí sa zapájajú do HSŽ. Ale potrebná je aj evanjelizačná ofenzíva voči dnešnej poľskej realite v každom smere, lebo sa objavujú čoraz väčšie problémy konzumnej civilizácie a čoraz väčšie ťažkosti s mladými ľuďmi. Evanjelizácia musí byť spojená so vcítením sa do ich situácie tak, ako to prežívajú oni. Treba ísť bez strachu, hoci mládež je raz taká, že sa ktosi môže aj báť hlásať im Božie slovo.

Toto sú priority: rodina, mládež, práca s deťmi a tiež evanjelizácia prostredia a rôznych sociálnych skupín, počínajúc tými najúbohejšími. V HSŽ chýba charitatívna služba. O. Franciszek pred 25 rokmi na základe textu encykliky o Božom milosrdenstve napísal text o diakonii milosrdenstva, ale doteraz sa to neprijalo. Vidím šancu angažovania mladých ľudí z HSŽ v rôznych iniciatívach pomoci biednym. Z hľadiska ich veku sa nestanú hneď lídrami obnovy farského života v oblasti liturgie, modlitby, katechézy, ale naisto môžu pomáhať deťom alebo núdznym. Nachádzame viacero príkladov, že mladí sú ochotní. Treba ich len inšpirovať, dať im možnosť služby, aj keď sú v HSŽ krátko, ale majú srdce otvorené pre lásku k blížnemu.

Ďalšou oblasťou evanjelizácie je mediálna sféra. Mám na mysli najmä evanjelizáciu cez internet. HSŽ sa na internete dobre ujalo a spravuje mnohé oázové stránky. Jednako je potreba, aby popri „branžových“ servisoch boli tiež také, ktoré budú inšpirovať k úvahám nad vierou. V oblasti virtuálnej komunikácie je dosť veľa práce. Je potrebné hľadať možnosti na evanjelizáciu napríklad cez rozhovory. Mnohí sú uzavretí do seba, že dokážu byť úprimní a čosi povedať iba anonymne. V tejto oblasti vidím veľké výzvy pre

rozhodnutia oázistov. Svet médií potrebuje svedkov.

Ďalšia priorita je evanjelizácia „ad extra“. Takmer 100-tisíc mladých Poliakov vycestovalo do Veľkej Británie či do Írska. Treba ísť za nimi. Pre HSŽ je to na jednej strane šanca na rozšírenie pôsobenia v iných krajinách, ale na druhej strane je to najväčší znak čias, lebo tam vycestovali odvážni, kreatívni a dynamickí ľudia.

Pretože som bol päť rokov za hranicami, viem, že keď človek žije v emigrácii, je to pre neho čas skúšky. Nie je to tak, že všetko je ružové, všetci čakajú s otvorenými rukami a práca leží na ulici. Títo ľudia musia prekonať mnohé pokorenia a ťažké situácie. A vtedy je človek na duchovné veci viac otvorený. Človek potrebuje spoločenstvo v ľudskej rovine, ale časom sa pýta na zmysel života a na duchovné hodnoty. Ak stretne dynamických evanjelizátorov, tak je to šanca na veľké Božie diela. Evanjelizácia na západe, evanjelizácia konzumnej civilizácie je jednou z najťažších úloh, ktoré stoja pred nami.

● A liturgia?

Uprostred priorít zostáva naďalej dôležitou aktivita v oblasti liturgie a jej obnovy. Od toho HSŽ začalo. Dnes máme základnú etapu liturgickej reformy za sebou, lebo národný jazyk je prevedený do liturgie, boli preložené liturgické knihy, jestvuje aj akési liturgické vedomie, ktoré však nie je ideálne. No popri tom zažívame väčšie zaangažovanie sa laikov na liturgii. V Taliansku je taká prax, že čítania čítajú dospelí. Na omši mohli byť napríklad aj traja laici, ale vždy jeden z nich prečítal lekcii pred evanjeliom. Nikdy som sa nestretol so situáciou, že to musel urobiť kňaz.

Dnes potrebujeme školy liturgickej duchovnosti, ktoré by sme mohli propagovať a kde by sme mohli ukazovať hĺbku liturgie a jej znakov. Kto vstúpi do tohto tajomstva, objavuje fascinujúcu

Rozhovor

skutočnosť. Vtedy liturgia priťahuje a ľudia chcú mať na nej účasť. A to je úloha HSŽ. Zohrali sme istú úlohu v oblasti základnej liturgickej obnovy, napr. v Krościenku sa kňazi učili koncebrovať, spoznávali nové liturgické knižky. Ale dnes je pred nami ťažšia etapa – nadišiel čas mystagógie, čiže vovedenia do liturgickej duchovnosti.

Dalším rozmerom angažovania sa HSŽ je diakonia oslobodenia. Vidíme čoraz viac rôznych otroctiev. O. Blachnicki hovoril o závislostiach spojených s alkoholom. Ale dnes tu máme závislosti od narkotík, pornografie či internetu. Propagujú sa rôzne formy okultizmu. A táto služba oslobodzovania tých, ktorí sú dotknutí rôznymi otroctvami, to je silná výzva.

V 80. rokoch si o. Franciszek uvedomil potrebu zaangažovať katolíkov-laikov do spoločenských záležitostí. Mal prorocké videnie a vo svetle premien, ktoré predvídal, zorganizoval napríklad Kresťanskú službu oslobodenia národov ako misiu mravnej obnovy národov v strednej a východnej Európe. Vždy hovoril, že je to veľká škoda, že ten program nebol vtelený do života 17 rokov pred tým, keď k tým zmenám v Európe dochádzalo.

Ak sa dnes s bolesťou pozeráme na kvalitu spoločensko-politického života a sme svedkami veľkej krízy elít, tak tým viac vidíme, že je potrebná formácia k spoločenskej obnove v duchu sociálnej náuky Cirkvi, a to je tiež úloha HSŽ.

Zdroj: www.oaza.pl

Pokračovanie nabadúce.

Správy a svedectvá

*Na našej internetovej stránke
www.kruciata.sk nájdete:*

Stretnutie KOČ v Lipanoch
Duchovná obnova v Lendaku
Stretnutie KOČ v Levoči

Modlitba

za blahorečenie

o. Franciszka Blachnického

Bože Otče všemohúci!

Dakujem(-e) ti za Božieho služobníka otca Franciszka, ktorého si nezvyčajným spôsobom obdaril milosťou dôslednej viery natoľko, že svoj život úplne odovzdal tvojej službe.

Ďakujem(-e) ti, že si mu dovolil horlivo milovať Cirkev a pochopiť, že podstatou jej života a plodnosti je snúbenecké oddanie sa Kristovi z lásky podľa vzoru Nepoškvrnenej Matky Cirkvi.

Ďakujem(-e) ti aj za to, že si vďaka nemu vzbudil Hnutie Svetlo-Život, ktoré túži vychovávať svojich členov k vlastneniu seba v darovaní seba, a tak prispievať k vzrastu živých spoločenstiev Cirkvi.

Buď zvelebený, Bože, v Božom služobníkovi otcovi Franciszkovi, v jeho živote i diele. Osláv svoje meno a na jeho príhovor udeľ mi (nám) milosť, o ktorú ťa pokorne prosím(-e).

Amen!

S cirkevným schválením č. VJ-1821/95.

V Katoviciach 11. októbra 1995.

*Informácie o udelených milostiach
a vypočutých modlitbách na príhovor
Božieho služobníka otca Františka
Blachnického nahláste na adresu:
Kuria Metropolitana, ul. Jordana 39,
400 43 Katowice, Poľsko.*

ECHO Kruciáty oslobodenia človeka

Informačný list
pre vnútornú potrebu KOČ
Vychádza šesťkrát do roka
vďaka štedrosti p. Ing. Rudolfa Češka.
Redakcia: o. ThDr. Jozef Heske, PhD.,
RNDr. Štefan Paločko,
Ing. Martina Tomečková
Kontakt: Kruciáta oslobodenia človeka –
Stanica č. 1, Košická 2, 054 01 Levoča 0905
709 324, 0907 977 645
www.kruciata.sk, echo@kruciata.sk